

p/cco/o

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

อ

า

ิ

ี

ก

ะ

หลุยส์
พริทส์
เขียน

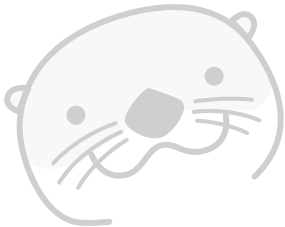
ซูซานนา
เซเล็ค

ภาพประกอบ

รัศมี

กฤษณมิก

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

เขาใช้เวลาหนึ่งนาที่เต็มเพื่อดื่มด่ำกับกลิ่นหอม แล้วค่อยเปิดหนังสือพิมพ์โยมิอูริเพื่ออ่านหัวข่าวก่อนจะถึงเวลาขึ้นรถไฟไปย่านโทไดของมหาวิทยาลัยโตเกียว เพื่อสอนหนังสือ

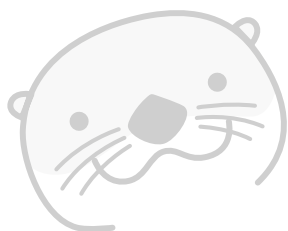
— หลุยส์ พริทส์

คำนำสำนักพิมพ์

ฮาจิโกะ ที่อยู่ในมือทุกท่านนี้คือผลงานการประพันธ์ของ หลุยส์ พรัทส์ ในภาษากาตาลัน (หนึ่ง เพื่อเป็นการคงเสียงตามแบบสเปน จึงต้องมีการใส่เครื่องหมายอักขร (´) กำกับบนพยัญชนะที่ต้องการให้ออกเสียง) ซึ่งแปลเป็นภาษาสเปนโดยออลก้า การ์เซีย และแปลเป็นภาษาไทยอีกทอดหนึ่งโดยอาจารย์รัศมี กฤษณมิษ นักแปลวรรณกรรมเยาวชนภาษาสเปนยุคบุกเบิก

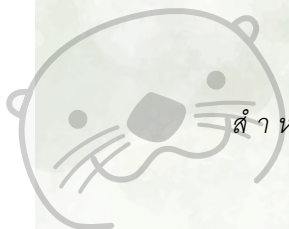
หลายๆ ท่านคงเคยได้ยินต์ำนานความรักความผูกพันระหว่างคนกับสุนัขคู่นี้มาบ้าง หรืออาจได้ชมภาพยนตร์ทั้งสองเวอร์ชัน ซึ่งสร้างมาจากเรื่องราวสุดซาบซึ้งกินใจที่เกิดขึ้นจริงในประเทศญี่ปุ่น หนังสือเล่มนี้ก็สร้างมาจากเรื่องที่ว่าเช่นกัน และสามารถถ่ายทอดอารมณ์ทุกซ์ สุข สมหวัง เศร้าใจ ได้อย่างสมบูรณ์แบบ

แล้วคุณจะได้รู้ว่า บางครั้งการรอคอยอาจมีความหมายสำหรับใครบางคนมากกว่าที่คุณคิด

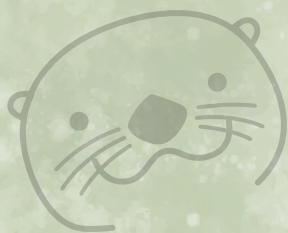
ကလေးပျို

แต่แม่
สำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง

ทดลองอ่าน

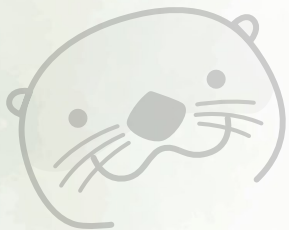

ທດລອງອ່ານ

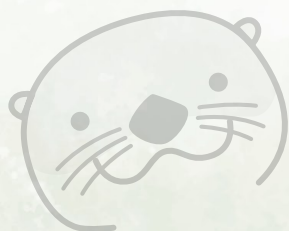

ภาค 1

ค.ศ. 1924 - 1925

ทดลองอ่าน

ທດລອງອ່ານ

ย่านชิบูย่า โตเกียว
มกราคม ค.ศ. 1924

รถไฟขบวนเก่า ส่งเสียงหวูดอย่างเกียจคร้าน บอกเวลา
ออกจากสถานีชิบูย่าไปทางทิศใต้ ไม่กี่วินาทีต่อมา กลุ่มควัน
จากปล่องไฟก็ลอยแผ่เต็มอาณาบริเวณ ทำให้ท้องฟ้าสีครามสดใส
ของกรุงโตเกียวเปรอะเปื้อน ทุกเช้าในเวลานั้น ศาสตราจารย์
เอซามุโร อุเอโนะ จะเปิดหน้าต่างห้องครัวที่หันไปทางแม่น้ำ
แล้วมูมปากของเขาก็โค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มอย่างพึงพอใจเมื่อเห็น
ต้นอัลมอนต์เรียวและแสงแดดที่อาบไล้ดอกตูมแรกๆ ของต้น
“นี่จะเป็นฤดูใบไม้ผลิที่ไม่ค่อยเห็นได้บ่อยนัก” เขาพูด
กับตนเองขณะต้มน้ำในกา

จากชั้นบน ยาเอโกะ ภรรยาของเขากำลังอาบน้ำอยู่
และได้ยินเสียงน้ำในกาเดือด

ทั้งยาเอโกะและชิซูกะ ลูกสาวที่น่ารัก จะลงมากิน
อาหารเข้าในอีกสิบกว่านาที

ศาสตราจารย์เอซาบุโรนั่งเก้าอี้คอยให้กาต้มน้ำส่งเสียงหวีด
เช่นเดียวกับเสียงรถไฟขบวนออกจากสถานีชิบูย่าลงใต้เมื่อครู่นี้
จากนั้นเขาก็ลุกขึ้นเสิร์ฟน้ำชาอย่างมีพิธีรีตอง

“อืม...” เขาหลุดคำพูดออกมาขณะสูดกลิ่นหอมของชา
หลังจากนั้นเพียงชั่วครู่ น้ำชาก็ค่อย ๆ ไหลล้นลงคอเขา

ทดลองอ่าน

เขาใช้เวลาหนึ่งนาที่เต็มเพื่อติดต่อกับกลิ่นหอม แล้วค่อยเปิดหนังสือพิมพ์โยมิอูริเพื่ออ่านหัวข้อข่าว ก่อนจะถึงเวลาขึ้นรถไฟไปที่โทไ¹ เพื่อสอนหนังสือ

เขาคุปฏิตินสึสไตส์ซึ่งแขวนอยู่ข้างงานแกะสลักที่คุณลุงอิบูกิได้ให้เขาและภรรยาเป็นของขวัญวันแต่งงานเมื่อยี่สิบสามปีที่แล้ว และเห็นว่าวันนี้เป็นวันพุธ จากนั้นเขาก็ได้ยินเสียงรอกเท้าเตะของยาเอโกะ ขณะที่นางเข้ามาในห้องครัวพลางพูดว่า

“ตอนกลับบ้านเย็นนี้ คุณอย่าลืมไปรับลูกหามาด้วยละ ลูกสาวคุณคอยมันอยู่นะวันนี้”

“เออ จริงสินะ เจ้าหมาน้อย...” เขาตอบ ลืมไปแล้วว่าหลายสัปดาห์ก่อนโน้นได้ส่งลูกสุนัขพันธุ์อาคิตะให้ชิซูกะ “มันจะมาถึงคืนนี้ใช่ไหม”

“ใช่ค่ะ เย็นนี้ก็น่าจะมาถึงสถานีรถไฟแล้วละ”

“วันนี้ผมมีสอนตรีโกณมิติ” เขาพูดขณะพับหนังสือพิมพ์ “อาจจะเลิกช้าหน่อย แต่ผมจะจำเอาไว้นะ”

“อย่าลืมก็แล้วกัน” นางชีนึวกำชับ “ไม่อย่างนั้นคุณจะทำให้ชิซูกะผิดหวัง เข้าใจไหมคะ”

“เอาน่า ผมจะไม่ลืมหรอกครับ คุณนายยาเอโกะ” ศาสตราจารย์เอซาบุโรกล่าวอย่างเหลืออด รู้สึกเบื่อหน่ายกับเรื่องสุนัขพันธุ์อาคิตะนี้ “ผมขอสัญญาอย่างจริงจังเลย แต่อย่างไร

¹โทไโด เป็นชื่อเรียกมหาวิทยาลัยโตเกียวแบบสั้นๆ

ก็ตาม เราต้องไม่ลืมนะว่ามันเป็นแค่สัตว์ตัวหนึ่ง ไม่ใช่เจ้าฟ้า
เจ้าแผ่นดินอะไร”

“ฉันรู้ค่ะ ท่านศาสตราจารย์อุเอโนะ” ภรรยาตอบ “แต่
คุณได้สัญญากับลูกสาวไว้แล้วนะค่ะ”

“โอเคๆ” เขาตอบด้วยความรู้สึกอยากจะรีบออกจากบ้าน
เพื่อจะได้ไม่ต้องเริ่มสู้รบกับครอบครัวในช่วงโมงแรกของวัน “ผม
จะไม่ลืมนะ”

แล้วเขาก็สวมหมวกบนศีรษะที่ล้านโล่งรากับลูกพลัมญี่ปุ่น
ขณะหยิบร่มและเอกสารการสอนเรื่อง “ตรีโกณมิติสำหรับการเกษตร”
ขึ้นมา และบอกภรรยาว่า จะถึงเวลากลับบ้านในตอนเย็น

ขณะเดินผ่านประตูบ้าน เขาทำความเคารพบรรพบุรุษ
เพื่อขอให้วันทำงานที่ดี แม้ว่านนี้อาจจะไม่จำเป็น เพราะวันนี้
อากาศดูแจ่มใสอยู่แล้ว

เมื่อออกจากบ้าน เขาเจอกับผู้เฒ่ามิซึโนะที่เอาขยะออกมา
ทิ้ง เขาทักทายผู้เฒ่าด้วยการเปิดหมวก ชายชราพึมพำตอบ
สวัสดียามเช้าแล้วหายเข้าบ้านไป

“ผู้เฒ่ามิซึโนะที่น่าสงสาร” เขาพูดกับตนเอง “ตั้งแต่
ลูกชายตายในสงครามชิงเต่า² ก็ไม่เคยเห็นเขาเงยหน้าขึ้นมา
อีกเลย”

จากนั้นเขาก็เดินมุ่งหน้าไปทางถนนที่มีต้นซากุระ เลี้ยวไป

²ชิงเต่า เป็นเมืองท่ายุทธศาสตร์ฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือของจีน ญี่ปุ่น
โจมตีเยอรมนีที่เมืองนี้ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1 ระหว่างวันที่ 31 ตุลาคม ถึง 7
พฤศจิกายน ค.ศ. 1914

ทางวัด และเดินต่อไปจนถึงสถานีชิบูย่าที่แออัด รถรางวิ่งเฉียดข้างเขาไป แต่ศาสตราจารย์เอซาบุโรก็ไม่สะดุ้ง เพราะเขารู้ว่ามันไม่อาจออกนอกเส้นทางได้ มันก็เหมือนกับรถไฟนั่นแหละ ที่ทั้งตรงเวลาและไวใจได้ แล้วก็เหมือนกับตัวเขาเองด้วย ที่ไม่เคยขาดสอนแม้แต่ครั้งเดียว และรักษาคำมั่นสัญญาเสมอไม่ว่าจะเป็นสัญญาที่จริงจังหรือไม่ก็ตาม

พอมาถึงจัตุรัส เขาก็ทักทายคุณชูโตะ แม่ค้าขายขนมหวาน แล้วมองขนมวากาชิ³ และขนมอันมิตสึ⁴ เคลือบน้ำตาลด้วยดวงตาเป็นประกาย เธอชื่นชมท่าทีของเขาอย่างสุขใจและทักทายกลับไปว่า

“สวัสดีค่ะ ท่านศาสตราจารย์ ว่าไงคะ อยากกินขนมหวานอะไรไหม”

“อาจจะยากลำบากนะครับ คุณชูโตะ ไร่ตอนยากลำบากนะ...” เขาตอบพลางผลัดประตูสถานีรถไฟโดยไม่ละสายตาไปจากขนมหวานที่ดูเหมือนจะทำมาเพื่อเขาโดยเฉพาะเลย

“รีบหน่อยนะคะ ของเพิ่งทำวันนี้ ถ้าชักช้าอาจไม่เหลือเอานะ” เธอหัวเราะ

“ผมจะพยายามกลับมาให้เร็วที่สุดเท่าที่ทำได้นะครับ คุณชูโตะ” ศาสตราจารย์เอซาบุโรยิ้ม “ผมสัญญาอย่างจริงจังเลย”

³ขนมโบราณของญี่ปุ่นที่มีหน้าตาสวยงามหลากหลาย มักกินเป็นของว่างหรือในโอกาสพิเศษเมื่อมีพิธีการต่าง ๆ เช่น พิธีแต่งงาน หรือพิธีชงชา

⁴ขนมหวานชนิดหนึ่งของญี่ปุ่น ประกอบด้วยคุกกี้โปร่งใส ถั่วแดง ไม้จิผลไม้สด ราดด้วยคุโรมิตสึ หรือน้ำผึ้งดำ นิยมกินกันในช่วงหน้าร้อน

วันนี้ที่มหาวิทยาลัยโทไกโดแห่งกรุงโตเกียว ทุกอย่างผ่านไปอย่างน่าพิงพอใจ ศาสตราจารย์เอซาบุโรเข้าสอนชั่วโมง “ตรีโกณมิติสำหรับการเกษตร” และ “การฟื้นฟูดินที่แตกกระแหง” จากนั้นก็เข้าประชุมร่วมกับคนบดี และพอถึงเวลาสี่โมงห้าสิบห้านาที เขาก็ขึ้นรถไฟกลับบ้าน

รถไฟขบวนเลียบสวนสาธารณะชิโยดะซึ่งอยู่ติดกับพระราชวังอิมพีเรียล⁵ และทุกครั้งที่ผ่านบริเวณนั้น ศาสตราจารย์เอซาบุโรอุเอโนะ ก็จะถอดหมวกออกเพื่อเป็นการแสดงความเคารพต่อจักรพรรดิไทโช⁶ พร้อมกับส่ายศีรษะ “ช่างน่าสงสารพระองค์ท่าน” เขาครวญ “ตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ พระองค์ต้องทุกข์ทรมานด้วยโรคเชื้อหุ้มสมองอักเสบ และเป็นเวลาสิบปีมาแล้วที่เจ้าชายอิโรฮิโตะ⁷ พระราชโอรส ทรงดูแลทุกอย่างแทน ยังมีเรื่องเล่าขานกันในสมัยนั้นด้วยว่า แทนที่จักรพรรดิไทโชจะทรงคลี

⁵ สถานที่ประทับของสมเด็จพระจักรพรรดิแห่งญี่ปุ่น ในอดีตเคยเป็นที่ตั้งของปราสาทเอโดะ บริเวณพระราชวังล้อมรอบด้วยคูน้ำและกำแพงหินสูงตระหง่าน

⁶ จักรพรรดิไทโช หรือสมเด็จพระจักรพรรดิโยชิฮิโตะ (ค.ศ. 1879-1926) คือจักรพรรดิองค์ที่ 123 ของจักรวรรดิญี่ปุ่น พระองค์ถูกมองว่าเป็นปัญหาต่อญี่ปุ่นสมัยใหม่ที่สุด เนื่องจากมีพระอาการประชวรทางด้านประสาทมาตั้งแต่ยังเป็นมกุฎราชกุมาร และไม่สามารถปฏิบัติพระราชกรณียกิจได้เฉกเช่นพระบิดา

⁷ เจ้าชายอิโรฮิโตะ (ค.ศ. 1901-1989) พระราชโอรสพระองค์โตของจักรพรรดิไทโช และนับเป็นมกุฎราชกุมารญี่ปุ่นพระองค์แรกที่เสด็จเยือนต่างประเทศภายหลังเมื่อพระบิดาสวรรคต พระองค์ได้ขึ้นครองราชสมบัติ และมีพระนามตามรัชสมัยว่า “จักรพรรดิโชวะ”

ร่างพระราชดำรัสที่อยู่ในพระหัตถ์ พระองค์กลับม้วนมันทำเป็น
กลิ้งสองทางไกลเพื่อใช้ทอดพระเนตรดูฝูงชนแทน”

เวลาห้าโมงยี่สิบห้านาที รถจักรไอน้ำขบวนเล็กก็มาถึง
สถานีชิบูย่า ผู้โดยสารเริ่มเปิดประตูไม่ลงรถไฟมา บรรดาสุภาพ-
บุรุษจะช่วยจับมือประคองเหล่าสุภาพสตรีในชุดกิโมโนใหม่
สีล้วนสดใส ตัดเย็บโดยคุณฮิจิโรโอะ หรือคุณฮิจิโระ ช่างตัดเย็บ
สองคนที่สำคัญและมีชื่อเสียงที่สุดของโตเกียว ให้ลงจากรถไฟ
โดยสวัสดิภาพ เด็กๆ ที่กลับจากโรงเรียนพากันวิ่งไปยังประตู
ที่เปิดออกไปสู่จัตุรัสเล็ก ๆ ซึ่งมีต้นซากุระอยู่สามต้น คนสุดท้าย
ที่ออกมาอย่างใจเย็นเหมือนไม่มีอะไรต้องเร่งรีบคือ ศาสตราจารย์
เอซาบุโร อุเอโนะ เขาเดินพลางใช้ไม้เท้าหุ้มเงินตรงปลายของ
ตัวเองเคาะหินที่ปูทางเท้า ขณะย่ำน้อย ๆ เมื่อนึกถึงคำพูดของ
นายทหารหนุ่มที่พูดกับนักศึกษาสาวแห่งมหาวิทยาลัย และ
นึกถึงการที่เธอยืมขยเงิน แก้มเป็นสีแดง

“โอ้...ความรักนั้นะ” เขาพูด

เป็นเวลากว่ายี่สิบปีแล้วที่ศาสตราจารย์เอซาบุโร อุเอโนะ
เดินออกจากสถานีรถไฟ ผ่านประตูสีแดงเป็นคนสุดท้ายทุกวัน
หลังจากซื้อขนมวาซาบิแสนอร่อยของคุณชูโตะ เขาก็ตรงกลับบ้าน
พร้อม ๆ กับที่เสียงอึกทึกในเมืองค่อย ๆ ซาลง และผู้คนกลับ
เข้าบ้านกันหมด สังเกตได้จากปล่องไฟเล็กๆ ตามบ้านซึ่งพ่น
ควันออกมา แสดงว่าได้เวลาอาหารเย็นแล้ว

เขาเดินกลับมาทางถนนอิโนะคาชิระ และเลียริมฝีปาก
ขณะคิดว่า ขอให้ภรรยาทำปลาทูนาคานโปรดที่โรยงาและสมุนไพร

นิดหน่อย พร้อมด้วยข้าวสวดยที่หุงสุกใหม่ ๆ

เพราะฉะนั้น เมื่อถึงบ้าน ถอดรองเท้า วางไม้เท้าและ
ร่มลงในที่วางของมันแล้ว เขาก็เดินเข้าครัวพลางฮัมเพลง *คาจูอะ*
โนะ อูตะ ของสุมาโกะ มัตสึอิ^๖ นักร้องผู้ยิ่งใหญ่

เมื่อได้ยินเสียงเขาเข้าครัว ภรรยาซึ่งกำลังเลือกปลาอยู่ที่
อ่างล้างจานก็หันมา และถามเขาก่อนที่จะกล่าวทักทายสวัสดิ
ยามเย็นเสียอีกว่า

“แล้วหมาล่ะ”

ศาสตราจารย์ชะงักตัวแข็งที่ออยู่ที่ประตูและไม่รู้จะตอบ
อย่างไร เขาลืมเจ้าสุนัขพันธุ์อาคิตะที่จะมอบให้ลูกสาวไปเสียสนิท
เลย

“สมอมคุณมีอะไรอยู่ข้างในเนี่ย” นางอุทาน ขณะเอาไม้ด
ชีไปที่หน้าผากเมื่อรู้ว่าอีกฝ่ายไม่มีทั้งหมาและความจำ

“สมอมที่บ่จริง ๆ เราคิดอะไรอยู่นะนี่” ศาสตราจารย์
เอซาบุโรคร่ำครวญ “สงสัยจะเป็นขนมหวานของคุณชูโตะละมัง”
เขายืมพลางเสียหนวด

ถึงสมอมไม่ได้จำ แต่เขายังดีอยู่ อีกทั้งถ้าอยากจะกิน
อาหารเย็นแสนอร่อยที่มีขึ้นปลาทูน่าโรยงากับสมุนไพรวัดเล็กน้อย
แล้วละก็...เขารับหมุนตัวกลับและเรียกคิคุซาบุโร คนสวนของบ้าน

^๖สุมาโกะ มัตสึอิ (ค.ศ. 1886 - 1919) คือนักแสดงและนักร้องหญิงชาว
ญี่ปุ่น เธอร้องเพลง *คาจูอะ โนะ อูตะ* ประกอบภาพยนตร์เรื่อง *Resurrection* ที่
สร้างมาจากหนังสือชื่อเดียวกันของลีโอ ตอลสตอย ซึ่งเพลงนี้โด่งดังมากในช่วงต้น
ศตวรรษที่ 20 และได้ชื่อว่าเป็นเพลงญี่ปุ่นสมัยใหม่เพลงแรก

ซึ่งหน้าตาไม่เป็นมิตรนัก เพื่อกลับไปยังสถานีรถไฟก่อนที่ห้อง
เก็บพัสดุภัณฑ์ของสถานีจะปิด

ย่าหิบูย่า โตเกียว มกราคม ค.ศ. 1924

ศาสตราจารย์ไอซาบรูโร อุเอโนะ สวมเสื้อกันหนาว
อย่างดี แม้ว่าหิมะจะยังไม่ตกที่โตเกียว แต่ลมก็หนาวเสียด
กระดูกราวกับมีคนลอบเอากริชมาเสียบ ยิ่งไปกว่านั้น วิทย์
ยังประกาศว่าในปีนี้อหิจะตกหนักมากด้วย ศาสตราจารย์
เดินนำหน้าคนสวนคิคุซาบรูโรกลับไปยังสถานีชินจูกุ

ดวงจันทร์ส่องสว่างเป็นสีขาวและดูเย็นเยียบราวกับ
เหรียญหนึ่งเยนลอยอยู่บนท้องฟ้าสีดำสนิทซึ่งลมได้พัดพา
ก้อนเมฆไปจนหมด โคมไฟสีแดงและสีน้ำเงินริมทางเดินบนถนน
หลายสายเปิดสว่างไสว และมีเสียงดนตรีพื้นเมืองดังมาจาก
ร้านรวงจำนวนไม่น้อย เช่น เสียงเสนาะใสและกังวานของเกอิชา¹

¹ อาชีพหนึ่งของผู้หญิงญี่ปุ่นสมัยก่อน ผู้ที่เป็นเกอิชาจะขายศิลปะและ
ให้ความบันเทิงใจแก่แขกผู้มาเยือนโดยไม่ขายเรือนร่าง

คนหนึ่งที่ดีดซามิเซ็ง² เครื่องดีดสามสาย ขณะร้องเพลงโศกเศร้าเกี่ยวกับชายหนุ่มซึ่งจากไปรบและไม่เคยได้กลับมาพบคนรักของเขาอีกเลย ในตอนท้ายศิลปินคนนี้ได้ขับขานเพลงกล่อมเด็กยอดนิยม ซึ่งศาสตราจารย์เอซาบุมิโรหยุดฟังอยู่ครู่หนึ่ง

นอนเสียเกิดลูกน้อย นอนเสียนะ

โอ ลูกน้อยของฉัน นอนเสียเกิด

เจ้าช่างน่ารัก เจ้าช่างน่ารัก

เจ้าช่างสวยงาม!

แล้วเขาก็รู้สึกตัวว่าสายแล้ว จึงบอกคนสวนคิคุซาบุมิโรที่เดินตามหลังเขาอยู่สองก้าวว่า

“เร็วเข้าเถอะ คิคุซาบุมิโร...ถ้าฉันกลับบ้านโดยไม่มีเจ้าหมาน้อยนั่นละก็ ฉันคงไม่ได้กินข้าวเย็นแน่”

เพียงไม่นานพวกเขาก็มาถึงจัตุรัสเล็กๆ หน้าสถานีชิบูย่า ซึ่งในตอนนั้นคุณเคนโตะ ซาโต้ นายสถานีรถไฟกำลังจะปิดประตูโถงกลางพอดี เมื่อเห็นศาสตราจารย์ที่สถานีอีกครั้งในเวลาไม่ปกติเช่นนี้ นายสถานีที่มีหนวดหรือมหมั่มและสวมแว่นตากรอบโลหะก็รู้สึกประหลาดใจ แต่เขาตรงเข้าไปหาศาสตราจารย์ทันทีและหักท่ายด้วยความเคารพ

² เครื่องดนตรีโบราณของญี่ปุ่น ซึ่งต้องใช้แผ่นไม้สามเหลี่ยมยาว ๆ ที่เรียกว่า “บาจิ” ในการดีด

“สวัสดีครับ ท่านศาสตราจารย์”

“สวัสดีครับ คุณซาโต้”

“วันนี้งานเราเสร็จแล้วนะครับ” นายสถานีพูดอย่างพึงพอใจ
“พรุ่งนี้ตีห้าครึ่งเราถึงจะเริ่มงานกันใหม่ ท่านลืมอะไรไว้หรือครับ”

“ไม่ ผม เอ่อ...ใช่” เขาเอ่ยแก่ “เรามาจับพัสดุนะครับ”

นายสถานีมองไปยังห้องพัสดุภัณฑ์แล้วพูดว่า

“ท่านโชคดีนะครับ ที่เจ้าหน้าที่ยังอยู่”

ไฉนดังนั้น ศาสตราจารย์ก็รีบเดินเข้าไปในห้องทำงาน
เล็กๆ นั้นโดยมีคนสวนตามไป

“สวัสดี อิบูกิ” เขาทักทายเจ้าหน้าที่ห้องพัสดุภัณฑ์

“สวัสดีครับ ท่านศาสตราจารย์อุเอโนะ”

“หนาวจริง ๆ เลยนะ”

“ท่านมาพูดกับผมว่าหนาวเนี่ยนะ” ชายหนุ่มผู้มีใบหน้า
อ้วนกลมราวกับเขมือบขนมหวานทั้งหมดของคุณชูโตะเข้าไป
บ่น “ผมบอกหัวหน้าซาโต้เป็นร้อยครั้งแล้วละครับว่า ช่วยเอา
เครื่องทำความร้อนมาวางไว้ให้ผมสักเครื่อง แต่ไม่มีทางเลยครับ
เขาชี้เหนียวมาก และผมก็ต้องอยู่ตรงนี้ สวมถุงมือกับผ้า
พันคอ ดื่มชาอุ่นวันละหลายแก้วทั้งวันเพื่อสู้กับความหนาว”
เขาพูดไปตัวสั่นไป “ผมน่าจะมียุ้งทำงานอยู่ในห้องน้ำเสียเลย
เพราะผมต้องออกไปปัสสาวะหลายครั้งมาก”

ศาสตราจารย์เอซามุโรแอบหัวเราะ แต่วันนี้มันคำเกินไป
แล้วที่จะอยู่ต่อและฟังิบูกิบ่น

“เรามาจับกล่องใส่ลูกสุนัขที่ส่งมาจากเมืองโอดาเตะ

นะครับ” ศาสตราจารย์บอก

“โอ โห เจ้าสัตว์ที่น่าสงสาร มันมาถึงตั้งแต่บ่ายแล้วครับ
ไม่รู้ปานนี้มันยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า”

ได้ยินดังนั้น ศาสตราจารย์ถึงกับสะดุ้งโหยง แต่ก็ถาม
อะไรไม่ได้ เพราะอิบูกิลุกขึ้นและหายไปอยู่ระหว่างชั้นวางของ
ต่าง ๆ แล้ว พลังก่นดำความหนาวเหน็บ สักพักเขาก็ออกมา
ใหม่พร้อมกับลังไม้ที่มีรูเจาะอยู่เต็มไปหมด

“นี่ครับ ท่านศาสตราจารย์” เขาบอกขณะยื่นลังให้
“ตามที่เขากลับมาละครับ พันธุ์อาคิตะ สีขาวราวเกล็ดหิมะ
ทีเดียว ซึ่งนับว่าแปลกมากสำหรับสุนัขพันธุ์นี้ แต่ก็ช่างเถอะ
ผมกลัวว่ามันจะทนการเดินทางไม่ไหวเท่านั้นแหละครับ”

ศาสตราจารย์เปิดลังไม้ซึ่งมีชื่อที่อยู่ของเขาแปะไว้ แล้ว
ก็เห็นว่าข้างในมีหมาน้อยพันธุ์อาคิตะดังที่อิบูกิบอกนอนอยู่
ขนาดตัวมันไม่ใหญ่ไปกว่าลูกบอลผ้าเลย

“ไม่รู้ว่ามันเผชิญกับอะไรมาบ้างระหว่างที่อยู่ในลังไม้!”
อิบูกิพูดต่อโดยคิดเอาเอง “ทั้งอาเจียนและปัสสาวะมาตลอดทาง
เลย ที่จริงมันก็แค่หมาน้อยตัวหนึ่งเอง ไม่น่าจะต้องมาตาย
อย่างนี้!”

“อิบูกิ เธอพูดอะไรนะ” ศาสตราจารย์แย้งกลับอย่าง
ไม่ค่อยพอใจนัก “มันยังไม่ตายสักหน่อย แม้ว่ามันจะดูเหมือน
ตายก็เถอะ แต่มันยังไม่ตายนะ”

ตอนนี้เองที่เจ้าหมาน้อยเงยหัวขึ้นมาและจ้องศาสตราจารย์
เอซาบุโรเหม็ง เขารู้ได้ในทันทีว่ามันเป็นหมาที่เชื่อง ขนของ

มันดกเหมือนหมาพันธุ์นี้ทุกตัว และมันยังมันงอยู่เลย อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เขาสนใจเป็นพิเศษคือ มันสามารถมองเขาแบบนั้นได้อย่างไร เพราะมันไม่ได้มองมาราวกับตัดพ้อที่เอามันเดินทางมาในตู้เย็นตลอดสองวันสองคืน เปลา่ ไม่ใช่อย่างนั้นเลย แต่มีอะไรบางอย่างที่ลึกซึ้งกว่านั้นและดูฉลาดเฉลียวแฝงอยู่ในดวงตาที่เศร้าสรว้อยของมัน แม้ว่าศาสตราจารย์เอซาบูโรจะต้องลงพื้นที่ภาคสนามในแถบชนบทของโตเกียว ใกล้กับพระราชวังอิมพีเรียล และต้องคลุกคลีกับสัตว์ทุกประเภท เขาก็ไม่เคยพบสัตว์ตัวใดที่จ้องมองเขาราวกับไม่ได้คาดหวังสิ่งใด แต่ในขณะที่เดียวกันก็เหมือนกับว่ามันหวังทุกอย่างในตัวเขาเลย

“เจ้าหมาน้อยที่น่าสงสาร” อินุกิพูดต่อ “ถูกขังอยู่ในลังตั้งสองวัน ดูเหมือนมันจะ...”

“ดังนั้น...” ศาสตราจารย์ซัดจังหวะ “ผมจะเอาไปแล้วนะครับ”

พอได้ยินว่าจะเอามันออกไปจากที่นี่ หางของมันก็เริ่มกระดิกและแกว่งตีไปยังด้านข้างของลังที่มันนอนอยู่

“ได้เลยครับ กรุณาประทับตราที่นี่ด้วยครับ” เจ้าหน้าที่นำปากกาและหมึกมาให้

ศาสตราจารย์เอซาบูโรจึงลงลายมือชื่อเป็นหลักฐาน และจากนั้นเขาก็ทำในสิ่งที่ไม่เคยคิดจะทำมาก่อน เขาอุ้มเจ้าตัวน้อยไว้ในวงแขน และแปลกใจที่มันเบาเหลือเกิน มันคงอายุยังไม่ถึงสองเดือน เขาคิดขณะกอดมัน

เจ้าหมาน้อยที่ขาวราวดอกซากุระหรือไม่ก็ดอกมะตูม ขดตัวในอ้อมแขนของศาสตราจารย์ จากนั้นก็เหวี่ยงราวกับ ถอนหายใจ ก่อนที่จะหันเดินออกประตู ตามมาด้วยคนสวน คึกขานูโรซึ่งคอยถือโคมไฟให้ มันก็ผล็อยหลับไปเสียแล้ว

“เออาละ” ศาสตราจารย์บอกลา “พรุ่งนี้ก็เป็นอีกวันหนึ่ง แล้ว”

“แน่นอนครับ ท่านศาสตราจารย์ อากาศช่างหนาวเหน็บ และทึมแทงอย่างกับกรวดแหลมในแม่น้ำเลยทีเดียวครับ ว่าแต่ สำหรับเจ้านี้” เขากล่าวเสริมขณะที่ไปที่เจ้าหมาน้อย “คงไม่ ต้องการอะไรอีกแล้วนะครับ ถ้าผมเข้าใจไม่ผิด”

ศาสตราจารย์ไม่ตอบอะไรนอกจากยิ้ม เขาซุกเจ้าหมาน้อย เข้าไปในเสื้อกันหนาว แล้วเดินออกประตูหลักของสถานีไป ตามด้วยคนรับใช้ซึ่งไม่ได้ปรินึกพูดอะไรเลยสักคำตลอดช่วง เวลานั้น

เมื่อมาถึงบ้าน ทั้งยาเอโกะ ภรรยาและชิซุโกะ ลูกสาว ต่างคอยอยู่ที่ประตู และยื่นหน้ามามองลูกหมา แต่วินาทีต่อมา ทั้งสองก็เปลี่ยนจากรอยยิ้มเป็นอาการตกอกตกใจ

“มัน...ตายแล้วหรือคะ” ชิซุโกะถามพลางยกมือขึ้นจับแก้ม ตนเอง

“ยังหรอ ก มันยังไม่ตาย” พ่อตอบขณะถอดเสื้อกันหนาว

โดยไม่ปล่อยลูกหมาซึ่งยังนอนหลับอยู่อย่างเป็นสุข “แต่อย่ามัว
แต่ยืนตะลึงกันอยู่เลย” เขาเร่งสั่งด้วยน้ำเสียงดังๆ “ไปเอานม
มาสิ”

อาจเป็นเพราะได้กลิ่นนมร้อนในซาม ลูกหมาจึงขยับตัว
และเงยหัวขึ้นดมสิ่งที่ส่งกลิ่นหอมนั้นออกมา ศาสตราจารย์ยังคง
มอบไออุ่นและป้อนนมร้อนให้มันจิบทีละน้อย ขณะลูบตัวมัน

หลังจิบนมแต่ละครั้ง เจ้าหมาน้อยก็ยกหัวขึ้นมองเขา
อย่างพึงพอใจ รวากับว่าสิ่งที่เขามอบให้นั้นเป็นสิ่งที่มันรอคอย
มาตลอดสองวันอันเดิยวตายในถังไม้บนรถไฟที่วิ่งข้ามญี่ปุ่นมา
ครึ่งประเทศ ผ่านทุ่งนาที่เย็นเยียบและทุ่งอ้อยที่จับตัวแข็ง

จากนั้นมันก็หันหน้าไปอีกทาง และผล็อยหลับไปอีกครั้ง
ยาเอโกะและชิซุโกะนั่งลงที่พื้นข้างๆ ศาสตราจารย์ แล้ว
มองมันอยู่ครู่หนึ่ง

“อันดับแรก เราต้องตั้งชื่อให้มัน” เขาพูดขณะยังคง
ลูบตัวมันอยู่

“หนูคิดถึงชื่อฟูจิ เหมือนชื่อภูเขาอะคะ” ลูกสาวว่า

“ฟูจิหรือ” ศาสตราจารย์มองลูกสาวอย่างประหลาดใจ
ผ่านแว่นตากลมๆ “ไม่มีทาง เราจะตั้งชื่อมันว่า ฮาจิโกะ”

“ฮาจิโกะหรือคะ” ยาเอโกะผู้เป็นภรรยาเบิกตากว้าง
ด้วยความตกใจ และเอ่ยแย้งในทันใด “ทำไมต้องชื่อฮาจิโกะ
ด้วย คุณไปเอาชื่อนี้มาจากไหน”

“แล้วมันแปลว่าอะไรคะ” ชิซุโกะถามพ่อ

“พวกเธอไม่เห็นขามันหรือ” ศาสตราจารย์อุทาน “ขา

มันดูเหมือนเลขแปด³ เลยนะ”

ผู้หญิงทั้งสองคนเสียบกริบและไม่พูดอะไรต่อ ศาสตราจารย์เอซามุโรจึงสรุปอย่างพึงพอใจว่า

“ตกลงตามนี้แล้วกัน”

แล้วภรรยา กับลูกสาวก็แยกไปเตรียมอาหารเย็น ขณะที่ศาสตราจารย์ยังคงอุ้มหมาไว้ในอ้อมแขน แต่พอเขาเห็นประตูบานเลื่อนเปิดกว้างอยู่ก็ร้องเรียกว่า

“ปิดประตูด้วย ไม่เห็นรีใจว่าฮาจิโกะเป็นแค่ลูกหมา พวกเธออยากให้เขาเป็นปอดบวมอะไระ”

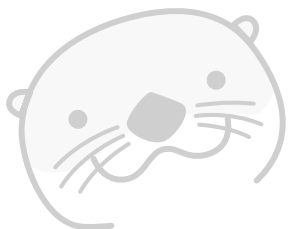
ชิซุโกะวิ่งมาปิดประตูที่เขียนลายสไตลโซทตัส⁴ ขณะที่ยาเอโกะทำเสียงจี้จี้

“แค่หมาตัวเดียว วุ่นวายอะไรขนาดนี้!” ภรรยาบ่นกระปอดกระแปดด้วยความอารมณ์เสีย

คืนนั้นศาสตราจารย์ไม่ยอมเข้านอน เขาเฝ้ามองจนกระทั่งได้ยินเสียงฮาจิโกะหายใจส่ม่าเสมอและพอกพอกใจหลังจากได้ดื่มนมอุ่นๆ อีกสามแก้ว ด้วยความหวังว่าในเช้าวันรุ่งขึ้น มันจะปลุกทุกคนด้วยเสียงเห่าอย่างร่าเริงและความหิวโหย

³ เลขแปดในภาษาญี่ปุ่น คือ ๘ เป็นเลขมงคลของชาวญี่ปุ่นที่บ่งบอกถึงความสมบูรณ์และความเป็นนิรันดร์

⁴ ทาวรายะ โซทตัส (ค.ศ. 1540 - 1670) คือ นักเขียนพุทธจีนชื่อดังของญี่ปุ่นในยุคโชกุนโทกูงาวะ เขาเป็นคนเริ่มใช้เทคนิคการวาดรูปโดยใช้สีแทนการตัดเส้นด้วยหมึก และการลงหมึกหรือสีหลายๆ ชั้นในขณะที่ยังเปียกอยู่

ကလောင်အောင်

ย่าหิบูย่า โตะเกี้ยว มกราคม ค.ศ. 1924

เข้าวันรุ่งขึ้น วันที่ที่ดวงอาทิตย์เยี่ยมหน้าออกมาจากทะเลหมอกของฤดูหนาว ศาสตราจารย์เอซาบูโรก็สังเกตเห็นได้ว่าสุนัขพันธุ์อาคิตะนั้นนานๆ ครั้งถึงจะเห่า ที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือมันแทบจะไม่เห่าเอาเสียเลย และนั่นคือสาเหตุที่ว่าทำไมเจ้าลูกหมาฮาจิโกะไม่ได้เห่าในเช้าวันนั้น แต่กลับคอยนั่งนิ่งๆ อยู่ที่ปลายเตียงเจ้านายจนกว่าเขาจะตื่นแทน เมื่อเห็นมันนอนอยู่ที่พื้น ศาสตราจารย์เอซาบูโรก็ยิ้มและอุ้มมันขึ้นมา

“ว่าไง เจ้าหนูน้อย” เขาพูดอย่างกระตือรือร้นสำหรับการเริ่มต้นเช้าวันใหม่ “หิวอีกแล้วละสิเรา ไปกันเถอะ ลงไปข้างล่างกัน”

เขาลงมาโดยที่ยังไม่เปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วตรงเข้าครัวและเริ่มทำสิ่งต่างๆ เหมือนเมื่อคืนอีกครั้ง ศาสตราจารย์ไม่ได้ดื่มชาอย่างมีพิธีรีตองเป็นอันดับแรกเช่นเคย ทั้งที่ตอนแผ่นดินไหว

ทำลายเมืองแถบคันโตกับเมืองท่าโยโกฮาม่าเมื่อหลายเดือนก่อน เขายังดื่มชาอย่างมีพิธีรีตองอยู่เลย และไปเตรียมนมอุ่น ๆ ชามหนึ่งให้ฮาจิโกะเป็นอันดับแรกแทน

“เจ้าชอบไหมล่ะ” เขาถาม ขณะที่ลูกหมาก็มองเขา แนนึง “ฉันสัญญาละ สัญญาจริง ๆ ฮาจิโกะ ว่าเจ้าจะได้กินนมอุ่นในบ้านหลังนี้ทุกวันเลยทีเดียว”

เมื่อฮาจิโกะกินอาหารเช้าเสร็จมันก็ทำสิ่งที่น่าประหลาดใจ นั่นคือ มันเข้ามาใกล้ศาสตราจารย์ แล้วเอาลิ้นเลียแก้มเขา และจิกจี้เขาด้วยหูแหลม ๆ ของมัน ทันใดนั้นเอง ใบหน้าของศาสตราจารย์เอซาบุโร อุเอโนะ ก็ขึ้นบาน เขาหัวเราะว่าขณะทำความสะอาดใบหน้า หลังจากที่เขาจิกจี้พอใจแล้ว เขาก็เริ่มพิธีชงชาตามแบบแผนของเขา ครูต่อมารกรยาของเขา เดินลงมาข้างล่าง และเห็นท่าที่อันอ่อนโยนที่ศาสตราจารย์มีต่อผู้มาใหม่ นางจึงแอบซุบซิบกับลูกสาวว่า

“แม้ว่า ท่าทางลูกจะไม่ค่อยได้เห็นเจ้าฮาจิโกะบ่อยนักนะ เพราะพ่อของลูกทำท่าทางอย่างกับเด็กที่ได้ของขวัญชิ้นใหม่เลย”

สองสามสัปดาห์ต่อมา ในวันที่เสาร์ที่แดดเจิดจ้ากลางเดือนกุมภาพันธ์ เมื่อฮาจิโกะฟื้นตัวจากการเดินทางไกล ศาสตราจารย์ก็ตัดสินใจว่าถึงเวลาแล้วที่จะเอามันออกไปนอกบ้าน ตั้งแต่มาอยู่ที่บ้าน มันยังไม่เคยแม้แต่จะออกไปที่สวนเลย แต่คิคุซาบุโร

คนสวนของเขายกบอกว่า หมาต้องไปออกกำลังกายนอกบ้าน

“กินอกเสียจากว่าศาสตราจารย์จะไม่ต้องการให้เราปลูกเบญจมาศและเบอร์เน็ตเสียใหม่นะ” เขาพูดเสริมอย่างเคื่องๆ ศาสตราจารย์แอบยิ้ม แล้วไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อออกไปเดินเล่นกับฮาจิโกะ ขณะนั้นเองภรรยาของเขาก็เข้ามาหา

“คุณอย่าลืมนะคะว่าบ้ายนี้สีโมรุจะมาหาคุณ” ยายเอโกะบอก “เขาอยากคุยกับคุณนะ”

“กับผมหรือ” เขาเลิกคิ้วข้างหนึ่งถามด้วยความแปลกใจ “อ้อ ใช่! สีโมรุ พ่อหนุ่มตัวสูงโง่งที่เรียนสัตวแพทยสินะ ลูกชายของลูกพี่ลูกน้องของลูกพี่ลูกน้องของคุณ...”

“ไม่ใช่ค่ะ ท่านศาสตราจารย์อุเอโนะ นั่นอีกคนหนึ่ง สีโมรุเป็นหมอค่ะ”

“อ้อ! หมอนั้นละ สัตวแพทย์กับหมอก็คคล้ายๆ กันนั่นแหละ ผมรู้อยู่แล้วว่าพ่อคนนี้ไปถูกทาง เอาละ เราจะกลับกันอย่างช้าที่สุดก็ห้าโมงครึ่งนะ”

“ตกลง ห้าโมงครึ่งนะคะ อย่ามาสายล่ะ”

เขาสัญญาว่า ให้ฟ้าถล่มลงมาก่อน เขาถึงจะมาสายกว่าที่นัดไว้ แล้วออกจากบ้านไป ตามมาด้วยฮาจิโกะ เจ้าหมาน้อย

วันแรกของการเดินเล่นนั้น ศาสตราจารย์เอซาบุโรพาฮาจิโกะไปยังสวนสาธารณะโยโยจิคามิโซโนะโจ ซึ่งอยู่ใกล้บ้านที่สวนแห่งนี้ ชีวิตกำลังจะเริ่มต้นใหม่หลังจากผ่านหน้าหนาวฤดูหนาวที่ต้องทนทุกข์ทรมานกันมา

“แล้วเจ้าจะได้เห็น” เขาพูด ขณะเดินอยู่บนถนนที่มีต้น

ชากระปุกอยู่มากมาย “มันเป็นสวนสาธารณะที่ไม่เหมือนที่ไหน ฉันสัญญา มันยาวเกือบจะเท่าๆ กับชื่อของมันทีเดียว”

เมื่อไปถึงปาย่อมๆ ของสวนสาธารณะ และเห็นว่าตรงหน้ามีสระน้ำเล็กๆ อยู่หลายสระ มีทางเดินคดเคี้ยวระหว่างทุ่งที่มีหญ้าขึ้นหนา ฮาจิโกะก็ไม่จำเป็นต้องฟังคำอธิบายใดๆ อีก มันออกวิ่งตามผีเสื้อในจินตนาการของมันไป ลูบได้ดอกไม้เบาๆ ด้วยจมูกของมัน และพอรู้สึกเหนื่อยก็กลับมาวิ่งเหวี่ยงๆ อยู่ข้างเท้าของศาสตราจารย์พลางยิ้มร่าอย่างมีความสุข ทั้งสองสนุกกับการเดินเล่นในสวนได้ร่มเมเปิ้ลและซีดาร์หิมาลับ และเมื่อพระอาทิตย์ใกล้จะลับขอบฟ้าก็พากันกลับบ้าน

วันแรกที่เดินเล่นนั้น ฮาจิโกะตื่นเต้นกับการผจญภัยมาก จนพอมายังบ้านแล้วเข้าห้องโถง มันก็ไปตามแจกันที่จัดไว้สวยงาม แบบอิคะบานะ¹ ซึ่งวางอยู่บนโต๊ะ

ขณะที่ศาสตราจารย์เอซามุโรกำลังต้มน้ำชา เขาก็ได้ยินเสียงอะไรดังอย่างตกลงมาที่พื้นห้อง เขาจึงรีบวิ่งไปทางนั้น ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับที่ฮาจิโกะเผลอลงมาจากโต๊ะและล้มลงอย่าง ที่พื้นอย่างไม่ไว้วางใจ

อิคะบานะของยาเอโกะ ภรรยาเขา ที่นางลงทุนใช้เวลา ฝึกฝนมาครึ่งชีวิต ไม่ได้วางอยู่บนโต๊ะอย่างสวยงามเสียแล้ว แต่พลิกคว่ำ ดินกระจายเต็มไปหมด เจ้าบอนไซต้นเล็กบิดเบี้ยว อยู่ที่มุมห้อง ท่อนไม้เล็กๆ ที่กล้วยไม้สีชมพูไต่ขึ้นมานั้นหักพัง และหินเม็ดน้อยๆ จากแม่น้ำก็กระจายไปทั่วเพื่อหาทางไป ยิ่งกว่านั้น ศาสตราจารย์เอซามุโรตกใจหนักขึ้นไปอีกเมื่อเห็น ฮาจิโกะฉีรดบนนั้น เขาไม่รู้ว่าหัวเราะหรือร้องไห้ดี และได้แต่ อูทานว่า

“ดูสิว่าเจ้าทำอะไรลงไป เราต้องจัดการทุกอย่างเดี๋ยวนี้ โชคดีนะที่ยาเอโกะไปตลาด เพราะไม่อย่างนั้นเจ้าต้องกลายเป็น ไม้กรอกแน่! และถึงฉันไม่รู้ว่าเจ้าจะทำได้ยังไง เจ้าก็ต้องเริ่ม สวดมนต์ภาวนาอย่าให้ยาเอโกะสังเกตเห็นแล้วละ ฮาจิโกะเอ๊ย ไม่งั้นเราทั้งคู่ตายแน่ๆ!”

¹ ศิลปะการจัดดอกไม้ของญี่ปุ่น มีต้นกำเนิดมาจากการจัดดอกไม้ถวายพระ เน้นความเรียบง่าย สงบนิ่งผ่อนคลาย

ศาสตราจารย์พยายามจัดแต่งดอกไม้กลับเข้าที่เดิมอย่าง
สุดความสามารถ ทันเวลาที่ภรรยาเสียบุญแจ๊ะเข้าบ้านพอดี
นางเพ็งกลับมาจากตลาดปลา ตามติดมาด้วยคิคุซาบูโร คนรับใช้
ที่ช่วยหิ้วของหลายอย่างให้

“คุณมาทำอะไรอยู่ตรงนี่คะ” นางถามเมื่อเห็นเขาอยู่ตรงหน้าอิเคบานะของตน

ศาสตราจารย์ลุกขึ้นยืนทันที และเอามือที่เปื้อนอยู่แอบไว้ข้างหลัง รวากับเด็กเล็กที่ทำอะไรแผลงๆ ไว้

“ผมกำลังชื่นชมอิเคบานะที่สวยงามของคุณอยู่” เขาตอบขณะที่หัวใจลงปองอยู่ที่ตาตุ่ม

“เหอะคะ” นางถามอย่างภาคภูมิใจ “แล้วเป็นไงคะ”

“แน่นอนสิ ดอกซากุระที่เล็กๆ น่ารักนี้ ผมกล้าพูดเลยว่ามันสวยงามมาก!” เขาพูดต่อ พร้อมกับถอนหายใจและค่อยรู้สึกว่พื้นที่ยืนอยู่นั้นมันคง “ผมไม่เคยเห็นอะไรสวยงามขนาดนี้มาก่อน แล้วผมก็เคยเห็นมาตั้งเยอะด้วยนะ” เขาเสริมพลางหยิกแก้มภรรยา

“โอ้...คุณชอบหรือคะ” ยาเอโกะรู้สึกตื่นเต้น

“แน่นอน แกมมันยังหอมมากด้วย”

ยาเอโกะมองเขาอย่างไม่ไว้ใจ แต่ในทันใดนั้นเอง ฮาจิโกะก็เห็นเขารวกับจะเห็นด้วยกับความคิดของเจ้านายและเริ่มกระตือรือร้น พวกเขาไม่มีเวลาคุยกันต่อ เพราะมีคนมาหา ซึ่งอาคาริสาวใช้เป็นคนไปเปิดประตู

“คุณหมอสีโมมาคะ” อาคาริบอกตอนเดินเข้าห้องโถงมา

ศาสตราจารย์ออกไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดกิโมโนแบบพิธีการที่เพิ่งรีดใหม่ ขณะที่สาวใช้พาชายหนุ่มเข้ามา

ผู้มาใหม่แสดงความเคารพต่อคุณนายอูเอโนะหลังจากถอดรองเท้าเสร็จ และเพียงจิตใจเดียวศาสตราจารย์ก็กลับมาใหม่

พร้อมกับเชิญชายหนุ่มเข้าไปในห้องทำงาน ทั้งคู่นั่งลงที่เสื่อทาทามิ แล้วพอชิซูกะเสิร์ฟน้ำชาให้ทั้งคู่เรียบร้อยแล้ว หมอหนุ่มสีโมรุก็เริ่มพูด

“ท่านศาสตราจารย์อุเอโนะครับ” เขากล่าวอย่างประหม่า รวากับกำลังเคี้ยวคำพูดอยู่ในปาก “ผมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่...”

“ไม่ต้องมีพิธีรีตองอะไรหรอกครับ คุณหมอสีโมรุ” ศาสตราจารย์ขัดขึ้น “คุณมานี้คงมีธุระอะไรกระมังครับ”

“ใช่ครับ” ชายหนุ่มพึมพำ “ผมมาเพื่อ...อะแหม่...เพื่อขอแต่งงานกับลูกสาวของท่านครับ ถ้าผมคู่ควรพอ”

ได้ยินดังนั้น ศาสตราจารย์เอซาบุโรแทบจะหัวใจวาย เขาเรียบไปชั่วขณะ ก่อนจะตอบอย่างมีพิธีการว่า

“นี่เป็นเรื่องใหญ่เลยนะครับ คุณหมอสีโมรุ เรื่องใหญ่ทีเดียว ผมจำเป็นต้องรู้เรื่องเกี่ยวกับตัวคุณมากกว่านี้อีกสักหน่อยนะครับ อย่างที่คุณคงจะเข้าใจ...”

หมอหนุ่มผงกหัวรับ และหลุบตาลงด้วยความถ่อมตน หลังจากทีศาสตราจารย์เอซาบุโรถามว่า เขาอยู่ที่ไหน พ่อแม่เป็นใคร และเขาคาดหวังว่าจะรุ่งเรื่องในอาชีพการงานอย่างไร ชายหนุ่มก็ตอบได้อย่างน่าพึงพอใจ แต่แล้วศาสตราจารย์ก็ทำให้เขาประหลาดใจมากด้วยคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่เขาไม่เคยคาดคิดมาก่อน

“คุณชอบหมาหรือเปล่า” เขาถามพลางจ้องมองชายหนุ่มอย่างตั้งใจ “ที่ผมถามก็เพราะเมื่อสองสามอาทิตย์ก่อน เราได้หมาพันธุ์อาคิตะมาตัวหนึ่งสำหรับชิซูกะ”

ชายหนุ่มอ้าปากก่อนตอบ ด้วยเกรงว่าคำตอบของเขาคงไม่น่าพอใจนัก

“ที่จริงก็ไม่ครับ เพราะผมแพ้หมา แพ้มากเลยครับ ถ้าหามาเข้าใกล้ ผมจะมีตุ่มขึ้นทั่วทั้งตัว” ได้ยินดังนั้น ศาสตราจารย์เอซาบูโรก็เบิกตากว้างเท่าไข่ม้วน แล้วชายหนุ่มก็ไม่วางใจคิดอย่างไรดี “เรื่องหมาจะเป็นปัญหาไหมครับ” เขาถามด้วยความตกใจ

“ไม่เลยครับ คุณหมอสีโมรุ” จากนั้นศาสตราจารย์ยัม “ตรงกันข้ามทีเดียว คุณคงเข้าใจนะพ่อนุ้ม ว่าผมต้องคุยเรื่องนี้...กับภรรยาบ่อยครั้งครับ แต่ถ้ามันขึ้นกับผมคนเดียวแล้วละก็ คุณเตรียมตัวแต่งงานกับลูกสาวผมได้เลย”

“ถ้าอย่างนั้น เอ่อ...” คุณหมอพูดอย่างประหลาดใจ “ผมก็ยินดีมากครับ”

สีโมรุแสดงความเคารพอย่างยิ่งต่อยาเอโกะและชิซุโกะ แล้วกลับไป

คืนนั้นศาสตราจารย์เอซาบูโรกินอาหารเย็นราวกับพระราช และฮาจิโกะก็ได้แตะกระดูกหมูชิ้นใหญ่ หลังกินอาหารเสร็จ ยาเอโกะก็จ้องมองคูเคบานะและพิมพ์ว่า

“ไม่รู้สิ ฉันว่ามันดูต่างจากที่ฉันทำไว้เมื่อวานนิดหน่อยนะ”

“มันก็เป็นอย่างนี้แหละ” ศาสตราจารย์ยัม “ฉันไม่มันมีชีวิต”

ก่อนเข้านอน ศาสตราจารย์เล่าเรื่องที่ซักถามหมอหนุ่มให้ภรรยาฟัง หลังจากตั้งใจฟังอย่างสงบ ยาเอโกะก็เบิกตากว้าง

ด้วยความยินดี และในสมองของนางก็เริ่มคิดถึงเรื่องความสัมพันธ์
ในอนาคต

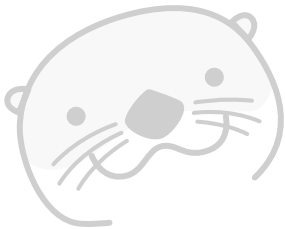
ขณะนางเตรียมเข้านอนด้วยความตื่นเต็นนั้น ศาสตราจารย์เอซาบูโรก็ออกไปที่สวนซึ่งฮาจิโกะนั่งมองดวงดาวอยู่ เขานั่งลงข้างๆ และลูบตัวมัน คืบนั้นเป็นคืบที่มีตสนิทและเย็นเยียบ แต่ก็แจ่มชัดจนสามารถเห็นดาวนับพันดวงกะพริบอยู่ลิบ ๆ ท่ามกลางความมืดมิดได้

“เจ้าเห็นดาวลูกไก่ที่ส่องสว่างบนท้องฟ้านั้นไหม” ศาสตราจารย์พูดขณะที่มือไปที่ท้องฟ้า “นั่นแปลว่า ใกล้ถึงเวลาต้องลับเคียวแล้ว และพอมันดับแสงไปราวสี่สิบวัน ก็ได้เวลาเอาเครื่องไถหรือรถแทรกเตอร์ออกมา พอดาวดวงแก้วขึ้นสูงเหนือระดับทะเล ก็ต้องเล็มกิ่งก้านเถาองุ่น และพอเริ่มฤดูการเก็บเกี่ยวองุ่น กลุ่มดาวนายพรานกับดาวสุนัขก็จะไปอยู่กลางท้องฟ้า”

ฮาจิโกะเงยหน้ามองฟ้า แล้วก็ก้มหน้ากลับลงมามองเขาราวกับเข้าใจเรื่องราวที่เขากำลังพูดกับมันอยู่ บางทีมันอาจจะไม่เข้าใจอะไร แต่สำหรับมัน การที่เจ้านายได้เล่าสิ่งเหล่านี้ให้มันฟังและหอมห่มมันไว้ด้วยเสียงห่ม ๆ ของเขาก็เพียงพอแล้ว

“เห็นดาวพวกนั้นไหม” เขายังคงชี้ไปที่กลุ่มดาว “มันอยู่ในกลุ่มดาวหมีใหญ่” ศาสตราจารย์เงยไปสองสามวินาทีโดยมีหัวของฮาจิโกะอยู่บนตัก แล้วเขาก็พิมพ์ว่า “เรากินอาหารเย็นกันอย่างเอิกเกริกเลยใช่ไหมละ ฉันว่าเดี๋ยวเจ้าคงจะต้องฉีใส่โอเคบานะของยาเอโกะอีกสักทีนะ”

หมาน้อยครางรารกับเข้าใจ และเมื่อศาสตราจารย์ถูก
จากไป มันก็ขดตัวเข้าไปในบ้านหลังเล็กของมัน โดยที่ตายังคง
มองดวงดาวอยู่

ทดลองอ่าน